

stadig sad ham i Kroppen. Saa klagede han ogsaa over Søvnløshed og lod hver Aften rede paa Sofaen inde hos sig selv, fordi han forstyrredes af lille Ingeborg, der havde forkølet sig og hostede en Del om Natten.

Hun gjorde sig i Stilhed sine Tanker derom. Overhovedet optoges hun paa forskellig Maade af hans Rejse og dens Resultater. En af Grundene til, at hun altid saa nødig havde villet flytte til København, var den, at Pers forhenværende Kæreste boede der. Det vilde være hende ubehageligt at tænke paa, at de to tilfældig igen kunde mødes. Hun forestillede sig nu, at dette virkelig var sket, og at Per derved selv havde indset, hvor trykkende dette Forhold kunde blive. At han endnu ikke havde udtalt sig nærmere om Grunden til sin forandrede Bestemmelse, og at han i det hele følte sig lidt genert overfor hende, forstod hun i saa Fald godt.

Men en Udvej maatte der med alt dette findes; det indsaae hun for hver Dag tydeligere. I Rim-alt kunde de ikke blive boende uden Fare for at styrte sig i Gæld. Hun havde allerede nogle ubetalte Regninger, som pinte hende, men som hun foreløbig ikke havde villet omtale for Per, der for Tiden havde nok af Plager, Stakkel! En anden Grund til hans Uro saae hun netop i Bekymringerne for deres Fremtid; og det gjorde hende saa ondt, at hun ikke kunde hjælpe ham med et godt Raad.

En Eftermiddag holdt en Rytter udenfor i Gaarden og bad om at faa Per i Tale. Inger, som var beskæftiget nede i Kælderen og herfra ikke kunde se den Fremmede, genkendte dog øjeblikkelig Stemmen. Det var den unge Proprietær Brück.